

jäst unniest! Mahha jäi ta fallis peahste; ei moodnud temma ennam siinna lustipeo peale, ja töld ja hobbosed said õrramüdud. Issanda jure soudis emmand, ja armolikult mõttis Issand tedda masto ja andis talle töteggiatte hulgas Tedda orjata. Ta minnamael, se piisfolesse karjokesse heaks, mis temma mehhe ümber ennast vlli koggunud. Immeliine olli siin ta Issanda nou ja fauniste toimetas ta keit. Sepärast küssigo agga Temma käest, kel un küssimist; otsige agga Temma jurest, kel middagi on waiia. Küllab sate leidma. Amen.

Ella wad född sadetatse pea peale.

Nes faunis kord õige usso rahwas, aeti omma õige usso párrast, omma naesse ja lastega, paavosti usso made seest wálja, agga nemmad leidsid monne wagga

rahwa jurest, kes nendega ühhes uskus ollid, jálle waris, armastust ja abbi. Nemmad wötsid need waesed omma maiadesse, andsid neile keiksuggust toidusse warra, ja ötsid neile wimaks ka üht moisa, kust född woisid leida ja ausaste ennast toita. Seál nemmad ellasid waikseste; ei woind ükski sūlid neist leida, ja öppetaja ja nende moisa üllerwaatja melest ollid wágga armsad; ehk kül siiski ka neid rahnas seál es olle ollematta, kes tiggedusses ning ahnusses neid wiikasid ja mitmel wiil nende meelt ka furwastasid, ja isfedarranis olli nifuggune üks tallopoeg, kelle tubba just nende toa förwas olli. Temma teggi neile mitmesuggust tälli ja melehaigust, agga ei lausund nemmad sannagi, muud kui kannatasid rahhoga. Ühhel páwaltoi se tallopoeg sure koorma heino kvio; taevas näitis koue wihma ja mehhel olli veel paljo lahtist heino heinamaal. Tahtis siis heinad kermeste peält árra aiada, agga keit temma rahwas ollid heinamaal, ja fullast